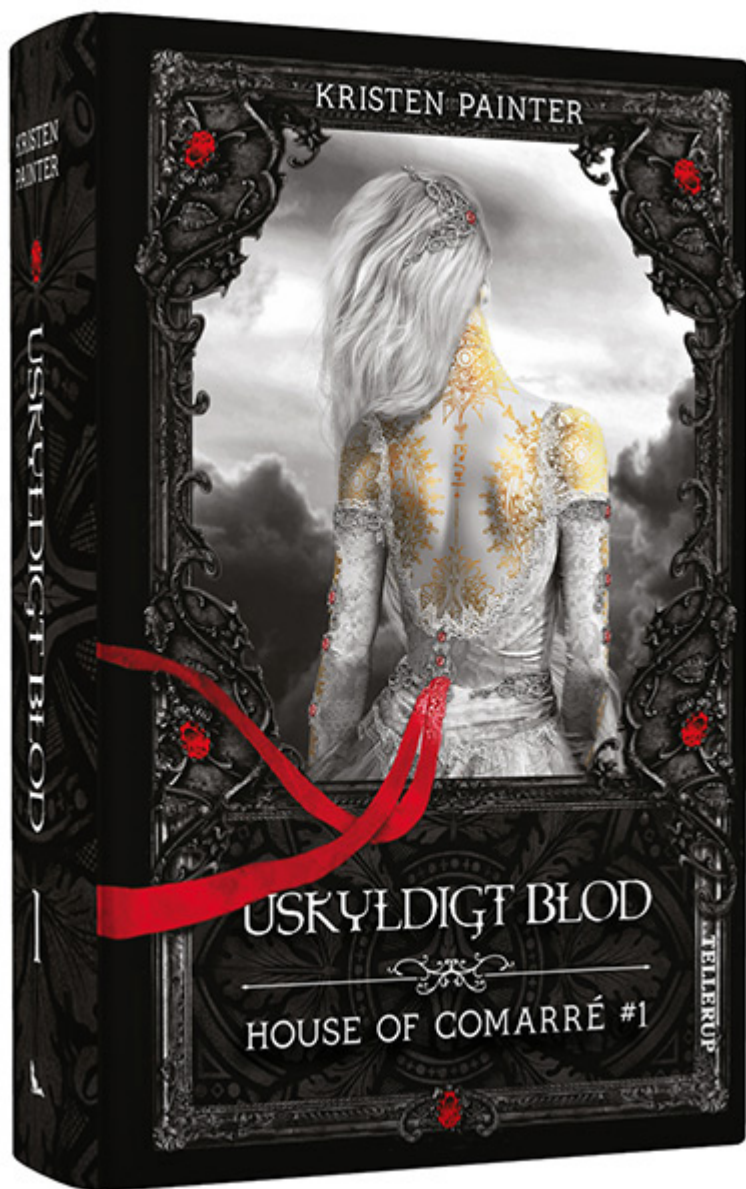

LÆS STARTEN AF:

Prolog

CORVINESTRI, RUMÆNIEN, 2067

Tjeneren stod rystende af angst foran den store kamin der aldrig havde været og aldrig ville blive tændt op i. „Pigen ... pigen er ... øh, det lader til at vi ikke kan ...“ Han bed sig i læben.

Det forgyldte taffelur viste at solen snart stod op. Tatiana gabte og gjorde en utålmodig håndbevægelse i retning af ham. „Fortsæt.“

Han vred hænder og flettede fingrene sammen. „Vi kan ikke finde comarréen, frue.“

Tatiana stivnede da blodskøgen blev nævnt. „Hvad mener du med at I ikke kan finde hende?“

„Vi har gennemført lord Algernons gods, og hun er der ikke.“

Tatiana og lord Ivan havde fundet Algernons lig samme aften. Det var yderst sjældent at man fandt liget af en

USKYLDIGT BLOD

vampyr. Man fandt som regel aske, men intet lig. „Hvor lang tid tror du han har været død? Vel ikke mere end nogle få timer.“

Nu stod tjeneren med armene ned langs siden og knyttede hænder. „To dage. Måske tre. Vi tror det skete lige efter hundredårsballet, frue. Måske samme nat, eller om morgenen. Vi kan ikke vide det nøjagtigt.“

En gnist af smerte brændte i hendes håndflader, og hun kiggede ned på dem. Hendes negle havde efterladt småbitte, halvmåneformede sår, men de forsvandt igen mens hun så på dem, og hun tvang sig til at læne sig roligt tilbage mod stolens polstrede ryglæn. Algernons død betød at hun kunne få embedet som Ældste, men for at vise sig værdig til stillingen måtte hun sørge for at pigebarnet fik sin straf. Tatiana skulle nok finde hende! Selvom hun havde tre dages forspring, ville hun ikke nå langt når hun rejste alene og uden beskyttelse. Hun var en simpel comarré, opdrættet for sit blod og sine selskabelige evner. Nærmest bare en geisha for vampyrer. Pigebarnet anede intet om kreaturerne verden, ligesom mennesker ikke kendte til denne. Hun ville være nem at finde blandt kreaturerne. Som en glimtende smykkesten i en mudderpøl.

„Gennemsøg godset igen. Også parken.“

„Ja, frue.“

„Nu! Forsvind.“ Tatiana lagde hovedet mod sin hånd. Nu hvor Algernon var død, ville rådet næsten ikke have andet valg end at udpege hende til Ældste. Hendes styre

USKYLDIGT BLOD

ville blive meget anderledes end den gamle tåbes. Det første hun ville gøre, var at stille den ubegavede tøs for rådet så hun ville blive idømt en straf der ville sætte en skræk i livet på alle andre comarréer. En dyster glæde blomstrede i Tatianas sind. Når hun blev udnævnt til Ældste, ville Algernons gods og alt hvad der var på det, tilfalde hende. Hun var godt nok ligeglad med alt Algernons flitterstads og alle hans skatte. Bortset fra én.

Endelig kunne hun knytte trådene. Endelig ville hun blive belønnet for alt sit arbejde, sin grundighed, sin omhyggelige læsning af profetierne og alle de afkald hun havde gjort ... Endelig ville hun bære den kappe af magt som hun havde syet på i så mange år.

Hendes skamfulde fortid, de mange år hun havde tilbragt i fattigdom og elendighed da hun var menneske, var sår der kun kunne lindres med magtens balsam. Genfærdene af dem der havde misbrugt og ydmyget hende, hjemsøgte og pinte hende lige så meget som mindet om dem hun havde elsket som menneske. Magt ville uddrive dem, en gang for alle. Det var hun nødt til at tro på. Ellers ville hun blive endnu mere vanvittig. Hendes fingre søgte op mod medaljonen om hendes hals.

Lugten af kreatur var ikke forsvundet. Hun kiggede op på tjeneren og slap medaljonen. „Hvorfor står du der endnu?“

Han trippede nervøst på stedet uden at se op. „Der er også en anden ting, frue.“

USKYLDIGT BLOD

Tatianas sidste tålmodighed forsvandt. „Og hvad er det så?“

„Det lader til at hun har taget nogle af lord Algernons ejendele med sig.“

Tatiana trommede med fingrene på stolens armlæn, så hendes negle lavede hakker i det udskårne træ. „Hvad for eksempel?“

„Så vidt vi kan se, er der taget nogle ædelsten og nogle guldmønter ...“

„Det betyder intet. Se så at gennemsøge stedet igen.“ Endelig kunne hun slutte sig til Mikkell der ventede i hendes seng hvor han utvivlsomt allerede havde kølet lagnerne for hende. Mikkell var den der havde holdt længst af alle de elskere hun havde haft siden hun blev vampyr. Det skyldtes nok hans ungdommelige formåen.

Tjeneren blev stående. Han emmede lækkert af frygt. Hendes mave knurrede, og lyden fik ham til at fare sammen.

„Hvad er der?“ Uduelige kreatur. De dødelige kunne virkelig kun bruges til én ting.

Tjeneren skælvede voldsomt. „Den ring De bad mig lede efter ... Den var ikke på Algernon selv, og den var heller ikke at finde noget sted i huset. Jeg tror pigen har taget den.“

Satans også! Sorgens ring var forsvundet. Træ splintredes i Tatianas hænder. Den gamle tumpe måtte have vist pigebarneret ringen. Han havde sikkert pralet med den.

USKYLDIGT BLOD

Algernon havde virkelig fortjent at få hovedet kappet af. Desværre var tøsen kommet Tatiana i forkøbet. Hun presede det yderste af tungen mod spidsen af sin ene hugtand indtil tungen var smurt ind i blod. Smerten klarede tankerne. „Hvor mange var I om at lede?“

„Tolv i alt.“

„Og ved de andre at ringen mangler?“

„Nej, frue.“ Hans pande var fuld af bekymrede rynker. „Jeg gjorde præcis som De befalede og fortalte ingen andre om den.“

Hun smilede. „Det var godt.“

Han blev roligere og smilede forsigtigt tilbage. „Tak, frue.“

En brøkdelen af et sekund senere stod hun ved siden af ham og lod sine fingre glide gennem hans sorte krøller. Hun rykkede hans hoved bagover så halsen blev blottet. Halspulsåren flaksede som en såret spurv, og hjertet hamrede vildt og lifligt.

„Frue?“ Hans hud der havde et arrogant anstrøg af solbrændthed, blev bleg. Mente han virkelig at evnen til at tåle sollys var noget at prale med over for hende?

Hans stemmes dirren kærtegnede hendes hud. Uret slog seks. Der var ikke lang tid til solopgang, men hun havde meget at nå. Der var stadig løse ender at binde. Et helt livs planlægning at beskytte. Nothoserne skulle sendes på jagt efter pigen. De forkvaklede væsner elskede en god jagt i ny og næ. „Er du sikker på at ingen andre ved at ringen er væk?“

USKYLDIGT BLOD

„Ja, frue. Jeg sværger på mit liv.“ Han stank så sandelig også som om han sagde sandheden.

„Nu du selv bringer det på bane ...“ Hun lod en finger glide ned ad tjenerens hals, „... vil jeg tage dig på ordet.“

Hendes menneskelige ansigtstræk forsvandt da knoglerne i ansigtet forrykkede sig og hugtænderne voksede helt frem. Hun knurrede som en hund og huggede dem i tjenerens hals mens hans skrig klingede i værelset, og hans blod gled ned gennem hendes spiserør sammen med hemmeligheden om den forsvundne ring.

Hun lod den livløse krop falde ned på det ægte tæppe, slikkede blodet af sine mundvige og gik hen mod sit kontor. Hun måtte huske at lægge en besked til sin husholder, Octavian, om at det døde kreaturs familie skulle have udbetalt en godtgørelse, men drabet havde været dét værd. At dræbe lindrede altid den smerte hun følte når hun tænkte på sin fortid og det der var blevet taget fra hende. Det gav hende styrke til den enorme opgave der ventede.

Hun stoppede i døren og kastede et blik tilbage på den døde skikkelse der lå i hendes ellers perfekte salon. Hun havde ofret så meget og arbejdet så hårdt for alt hvad hun havde opnået, og hun brød sig ikke om at se noget skæmmende hendes hjem. Hun rystede på hovedet mens hun kiggede på det døde kreatur. Havde hun virkelig selv været så skrøbelig da hun var menneske? Nej. Livet på gaden havde banket enhver form for uskyld og blødsødenhed

USKYLDIGT BLØD

ud af hende inden hun havde tabt sine mælketænder. Sådanne var mennesker, de misbrugte hinanden for at nå deres mål og flåede de svageste blandt sig i stykker. Vampyrer gav dem bare hvad de havde fortjent.

Ville comarréen være lige så svag? Det ville hun sikkert. Det forkælede væsen havde ikke en chance for at forstå hvad ringen var. Selv Algernon havde knap forstået det indtil lord Ivan havde forklaret ham det. Så hvordan skulle en comarré kunne vide at hun havde nøglen til en profeti der måske ville ændre verden? Hun var kun en blodskøge. Hun var en smuk genstand man kunne eje, og på den måde var der faktisk ikke den store forskel på hende og den ring hun havde stjålet.

Tatiana smilede onskabsfuldt. Nej, det passede jo ikke. Der var en vigtig forskel.

Ringene ville bestå.

Kapitel 1

PARADISE CITY, NEW FLORIDA, 2067.

Skjortens billige blonde og grove sømme gnavede i Chry-sabelles hud. Det blev kun værre af at jakken, som satte prikken over i'et i hendes forklædning, var lavet af tungt, ubehageligt gobelinstof. Hendes grundige oplæring gjorde at hun kunne afholde sig fra at pille nervøst ved mærket i skjorten selvom det kløede i hendes nakke. Hun betragtede folk omkring sig. Hvor var det underligt at kreaturerne opfattede hendes verden sådan. Nej, *det her* var hendes verden, ikke den hun havde forladt. Hun blev nødt til at holde op med at tænke på mennesker som kreaturer. Hun var en af dem nu. Ingen ejede hende. Hun var fri og uafhængig.

Hun fremtvang et mat smil mens den høje, elektroniske rytme der drønedede ud i natklubben, ringede i hendes knogler. Stroboskoplys blinkede og kastede underlige

USKYLDIGT BLOD

skygger og uklædeligt lys på ansigterne omkring hende. Hun krympede sig da nogle af menneskene i myldret stødte ind i hende. Intet i hendes oplæring havde forbedret hende på at befinde sig tæt omgivet af dødelige. Hun genkendte deres varme, jordagtige lugt fra de tjenestefolk som hendes patron og andre adelige havde haft, men det ville tage tid at vænne sig til deres frembusende facon og højlydthed. Måske havde mennesker brug for at leve så stærkt fordi de kun havde så kort tid at leve i.

Hun var begyndt at forstå dem.

Hun kunne sagtens huske navnene der stod på det lille stykke papir i hendes lomme, men hun tog det alligevel op og læste dem igen. *Jonas Sweets*, og under det, *Nyssa*. Navnene var skrevet af hendes tante, og bare synet af tantens snørklede håndskrift beroligede hende lidt. Hun foldede papiret sammen og gemte det væk. Hvis tante Maris sagde at Jonas kunne sætte hende i forbindelse med en der kunne hjælpe, måtte Chrysabelle stole på at det passede. Selvom idéen om at stole på et kreatur – nej, et menneske – virkede uholdbar.

Hun kantede sig gennem menneskemængden og hen til baren. Det lykkedes hende ikke at undgå at røre ved folk derinde, men hun var glad for at hun ikke tiltrak sig ret meget opmærksomhed. Den foundation Maris havde smurt på hendes hænder, ansigt og hals, dækkede fuldstændig hendes signum. De mange gyldne figurer på hendes hud markerede ikke længere at hun var en genstand

USKYLDIGT BLOD

man kunne eje. Hun var sin egen nu, og hun kunne uden problemer gå for at være et menneske.

Tanken om at hun fremover skulle leve som menneske vækkede modstridende følelser. En del af hende var henrykt over at være fri og over at hun aldrig mere ville være bundet af de kvælende regler der havde bestemt hvordan hun skulle opføre sig ned til mindste detalje, men en anden del følte sig fuldkommen uforberedt på den tilværelse der ventede. Hun havde unægtelig haft et yderst beskyttet og privilegeret liv på Algernons gods.

Nå, der var ingen grund til at svælge i selvmedlidenhed. Hun havde ikke tid til det, og hun kunne alligevel ikke vende tilbage nu. Det havde hun heller ikke noget ønske om. Desuden havde tante Maris jo taget sig godt af hende, og ville fortsætte med det. Chrysabelle havde bare et lille problem der skulle løses først. Hun fandt en tom plads mellem to skikkelser, klemte sig ind og ventede på at bartenderen skulle få øje på hende.

Han nikkede til hende. „Hvad skulle det være?“

Hun skubbede den første plastikpengeseddel hen over bardisken, præcis som Maris havde sagt hun skulle gøre. „Jeg leder efter Jonas Sweets.“

Han tog sedlen med et smil der afslørede at hans hjørnetænder var slebet spidse. Hvor latterligt. „Jeg har ikke set ham de sidste par dage, men han skal nok dukke op før eller siden.“

’Siden’ var ikke tids nok. Hun lagde endnu en plastik-

USKYLDIGT BLOD

seddel på disken. „Hvornår plejer han at komme her?“

Bartenderen fjernede det tomme glas foran hende, tog pengene og lænede sig frem mod hende. „Ved midnatstid. Nogle gange før, nogle gange efter.“

Klokken var næsten et nu. „Hvad med hans assistent, Nyssa? Den stumme pige?“

„Hun kommer her ikke uden ham.“ Han trommede på disken med fugtige fingre. „Hvis Jonas dukker op, kan jeg give ham en besked fra dig. Hvad hedder du?“

Hun rystede på hovedet. Ingen navne. Ingen spor. Ingen fingerpeg. Bartenderen trak på skulderen og luskede hen til næste kunde. Hun lænede sig ind over disken og lagde en hånd over øjnene. Hun kunne i det mindste forlade stedet nu. Eller måske skulle hun blive her. Nothoserne ville vel ikke forsøge på noget her blandt mange mennesker?

En bitter latter satte sig fast i hendes hals. Hun vidste bedre. Helvedeshundene kunne dræbe hende med en enkelt håndbevægelse, uden at lave en lyd, og uden at hun kunne nå at gøre modstand. Hun ville ikke opdage hvad der var sket før smerten antændte hver eneste nerve i hendes krop eller hendes hjerte gav et ekstra slag og derefter gik i stå. Hun havde aldrig set et af de forfærdelige væsner, men det behøvede hun heller ikke for at forstå hvad de var i stand til.

De kunne bevæge sig ubemærket rundt blandt folk herinde, skjult af pagten der beskyttede mennesker mod de

USKYLDIGT BLOD

overnaturlige, vampyrerne, varcolaierne, feerne og andre af den slags skabninger der levede side om side med dem. Hun ville være den eneste der kunne se dem.

Inderst inde var hun overbevist om at hun skulle dø. Hun skubbede tanken fra sig, løftede hovedet og gav sig til at se rundt på folk mens hun indsnusede menneskenes jordagtige lugt på jagt efter den stank af svovl der kendetegnede nothoserne. Var de her allerede? Havde de sporet hende så hurtigt? Hvis det var tilfældet, kunne hun ikke tage tilbage til sin tante. Hun ville ikke risikere at udsætte sin eneste slægtning for sådan fare. Maris var ikke længere den stærke, unge kvinde hun engang havde været.

Hendes blik fløj fra ansigt til ansigt. Der var så mange hvidpudrede kinder og blodrøde læber. Munde med kunstige hugtænder. Farvet hår der var skrabet væk fra blege ansigter. Folk herinde havde gjort det for at ligne de selvsamme skabninger der ville dræne deres dødelige kroppe for blod inden de kunne nå at ytre en eneste tilbedende lovprisning. Stakkels, forblindede fjolser. Hun havde faktisk ondt af dem. De tilbød deres egen død fordi de var narret til at tro at den perfekte skønhed kunne blive deres med et enkelt bid. Det ville hun aldrig tro. Hun ville aldrig hoppe på de løgne. Uanset hvor langt eller kort hendes nye liv blev.

Hun vidste for meget.

USKYLDIGT BLOD

Malkolm hadede Puncture af hele sit døde hjerte. Havde det ikke været for blodtørsten der var ved at gøre ham vanvittig – og fik de evindelige stemmer i hans hoved til at gå amok – ville han sidde derhjemme og nyde et glas god whisky som han ikke længere havde råd til, mens han lyttede til musik af Fauré eller Tchaikovsky og ledte i sine bøger efter en måde hvorpå han kunne tømme sit hoved for alle andre tanker end sine egne.

Fanden tage Jonas der var forsvundet uden at sætte ham i kontakt med en anden pålidelig leverandør. Mal knækkede knoer mens han fantaserede om at smadre idioten næste gang han så ham. Det var jo ikke sådan at man bare kunne købe sig en flaske frisk menneskeblod i sit lokale supermarked. Desværre.

Da han skubbede det tunge fløjlsforhæng ind til VIP-området til side, blev han straks mødt af den varme, liflige lugt af lige netop det han tørstede efter, og det var som at få et hårdt slag i maven. Han havde adgang til alle områder af natklubben fordi hans sande ansigt, ansigtet på det monster han var forvandlet til, gjorde ham til en stjerne blandt alle disse efterligninger. Ironisk nok ville han sikkert være blevet spærret inde hvis han viste sit sande ansigt noget som helst andet sted. Han gyste og snusede ind uden at tænke over det. Hver eneste muskel i hans krop spændtes ved den forførende duft af sundt og raskt pulserende liv. Stemmerne blev afsindige og hamrede løs på indersiden af kraniet. En sværm af bankende

USKYLDIGT BLOD

hjerter og pulsslag sang i hans ører og kaldte på ham som sirener. *Bid mig, drik mig, fortær mig.*

Fanden tage Sweets.

En spinkel rødhåret pige der havde et stenbesat kors dinglede mellem sine bryster, stoppede brat foran ham. Som om en ægte vampyr nogensinde ville kunne holde ud at det hellige symbol rørte dens krop. Dumme tøs. Men på den anden side, hvordan skulle hun kende den sande historie om de skabninger som hun blot håbede, fandtes? Hun kiggede op og ned ad ham og lod tungen glide hen over et sæt hugtænder af akryl. „Du er ny her, ik’? Jeg er vild med dit look. Bruger du kontaktlinser? Jeg har aldrig før set linser med metallisk skær. De er anderledes, men ret fede.“

Hun rakte en hånd op for at røre ved hans skarpe kindben, og han rykkede hovedet væk og blottede tænder mens han knurrede lavt. *Spis hende.* Hun skulede til ham. „Slap af, mand.“ Så gik hun sin vej mens hun lavmælt mumlede: „Særling.“

Fint. Hun måtte tro hvad hun ville. Et menneskes berøring ville måske få ham til at miste kontrollen. Nej, forsikrede han sig selv. Det ville det ikke. *Jo.* Han ville ikke lade det nå dertil. *Jo, gør det.* Han ville ikke komme så langt ud. *Nu.* Men sandheden var at han balancerede på kanten af en afgrund. *Lad dig falde.* Han havde brug for blod. *For at dræbe.* For at få stemmerne til at holde kæft.

Da han havde tænkt den tanke, møvede han sig frem

USKYLDIGT BLOD

til baren mens han væmmedes over det lavpunkt han var nået. Han fangede bartenderens opmærksomhed og presede noget overtalelse ind i sin stemme. „Hey.“ Det var en af de få evner som han stadig havde. Gode gamle familiegener.

Bartenderen drejede hovedet mod Mal. Hans øjne var en smule glasagtige. Mal tog den mere med ro. Mennesker var så letpåvirkelige. „Hvad skal du have?“

„Stik mig en Vlad.“ Han døde en smule indeni. Billedlig talt. Hele idéen om at gøre det her på dette sted hvor en masse mennesker kunne se ham, gav ham kvalme. Men ikke så meget kvalme som hvis han skulle klare sig uden. Hvor var det heldigt at mennesker gerne ville efterligne hans slags ned til mindste detalje.

„Et shot?“

„En halv liter.“

Bartenderen løftede øjenbrynene. „Du vil vist gerne score i aften, hva’? Et helt glas skal nok hjælpe dig godt på vej. Dullerne herinde bliver totalt ustyrlige når en fyr bestiller en Vlad. Det er bare ikke lykkedes nogen at drikke et helt glas uden at kaste op.“ Han tøvede. „Hvis du skal brække dig, er det bare med at komme ud på wc’et, forstået?“

„Det er der ikke risiko for.“

„Nå, det er jeg nu ikke så sikker på.“ Bartenderen åbnede et lille, sort køleskab og tog en fyldt blodpose ud.

Mal sank spyttet der havde samlet sig på hans tunge.

USKYLDIGT BLOD

Han var ikke i stand til at tage blikket fra posen selvom han foretrak at hans næring havde kropstemperatur i stedet for at være afkølet. Nogle af stemmerne græd sagte. „Det er fra et menneske, ikke? Og det er frisk?“

Bartenderen lo. „Har du fået kolde fødder?“

„Nej, jeg vil bare være sikker.“

„Ja, det er frisk, og det kommer fra et menneske. Det er derfor det er det dyreste man kan bestille herinde.“ Han holdt posen over et ølglas og klemte på den. Den klæbrige, tyktflydende væske sivede ned i glasset og sendte en bittersød aroma ud i luften. Selv her i VIP-loungen drejede folk hovederne. Adskillige kvinder og mindst én mand udstrålede voldsomt begær. Lugten af menneskers begær var som halvvisne roser, og lige nu lugtede Punctures VIP-lounge som en bedemandsforretning. Han havde ikke forventet et så betaget publikum, men smerten i maven rakte en stor langfinger i vejret til hvad menneskene omkring ham tænkte. Der var i det mindste ingen undervampyrer til stede. På trods af hans status som understødt betragtede undervampyrerne ham som adelig. Han var ikke i humør til at blive fedtet for. Nogensinde.

Bartenderen skubbede glasset over mod ham. „Værsgo. Vil du betale kontant?“

„Start en regning.“

„Glem det, kammerat.“

Mal rettede igen sin overtalelsesevne mod ham. „Jeg har allerede betalt.“

USKYLDIGT BLOD

Mandens sammenbidte drag om munden forsvandt, og rynkerne i hans pande glattedes ud. „Du har allerede betalt.“

„Det var godt, lille menneske,“ mumlede Mal. Han greb glasset og gik hen mod et gelænder hvor der ikke stod nogen umiddelbart i nærheden. Luften bag ham blev varm. Han kastede et blik over skulderen. Et par tvillinger med blåsort hår, sorte læber og matchende læderkorsetter stod og ventede.

„Hej,“ sagde de i kor.

Spis dem. Dræn dem.

„Nej,“ sagde han i et bydende tonefald og håbede at det ville være nok.

De trådte frem mod ham. Bag dem kiggede bartenderen nysgerrigt på.

Fanden tage Sweets.

Blodet opvarmedes i hans greb, og dets gennemtrængende duft fyldte hans næsebor, men hans mave måtte vente et øjeblik endnu. Denne gang brugte han sin charme da han talte. „Det er ikke mig I leder efter. I kan finde stor nydelse et andet sted. Gå væk fra mig nu.“

De nikkede søvnigt og gik deres vej.

Anstrengelsen gjorde ham udmattet. Han var for svag til at bruge så mange kræfter på så kort tid. Han greb fat i gelænderet mens han ventede på at svimmelheden ville fortage sig, og kiggede ud over menneskene for at se om Nyssa var der. Det var hun ikke, og det havde han egent-

USKYLDIGT BLOD

lig heller ikke regnet med. Nyssa veg ikke fra Sweets' side medmindre hun skulle foretage en levering. Mals syn blev sløret, og de myldrende kroppe blev til en bølgende masse hvor den ene person ikke længere kunne skelnes fra den anden. Lige indtil et svagt glimt af guld fangede hans blik. Han stivnede. Ikke her. Det kunne ikke passe.

Han blinkede og stirrede. Det flimrende skær var der stadig. Han kom til at tænke på en døende ildflue. Instinkterne tog over. Behovet tændte flammer i maven. Gummerne værkede, og han åbnede og lukkede munden så kæberne sagde små kliklyde. De små hår i nakken rejste sig, og stemmerne blev usædvanligt stille og klynkede kun svagt en gang imellem. Verden havde kun ét midtpunkt nu, og det var det bløde lys der skinnede et sted i mylderet nær baren nedenunder.

Han var nødt til at finde ud af hvor det kom fra. Måtte vide om det virkelig var hvad han troede. Hvis det var, måtte han have fat på det før nogen anden. Den brændende trang drev ham frem.

Alle spor af udmattelse forsvandt. Glasset i hans hånd faldt på gulvet, og det blod der ikke længere kaldte på ham, sprøjtede til alle sider. Han sprang over gelænderet og landede let og ubesværet på dansegulvet nedenfor. Folk trådte til side for ham da han med lange skridt gik hen mod den blide ledestjerne.

Hun stod ved baren med ryggen til ham. Det fyldige, lyse hårs fald fik ham til at stoppe, men det sagnom-

USKYLDIGT BLOD

spundne lysskær fik ham tilbage til virkeligheden. Så stor skønhed, lige foran ham. Han gned sig over sin ømme kæbe. *Du kan ikke vise dig for hende så sulten og blodtørstig. Du vil skræmme hende fra vid og sans, dit fjols. Det er respektløst.*

Han gjorde sit ansigt menneskeligt og gik så helt hen til hende. „Leder du efter nogen?“

Hun stivnede. På trods af den dybe basrytme fra højtalerne kunne han mærke at hendes hjerte begyndte at slå en smule hurtigere. Han gik endnu nærmere og lænede sig frem så intet menneskeøre ville opfange hvad han sagde. Det var dumt gjort. Duften af hende borede sig ind i ham som en kniv, og den sukkersøde vellugt fik ham næsten til at knække sammen af sult. Stemmernes klynken tog til. Da han indså sin fejl, stavrede han hen til bardisken bag hende og rakte en hånd frem for at støtte sig til den.

Han kom til at gribe fat om hendes håndled i stedet. Hendes puls dunkede rytmisk under hans fingerspidser. Kærkommen varme skød op gennem hans arm. Et kor af ængstelige stemmer råbte i hans hoved. *Kom væk fra hende, kom væk, kom væk ...*

Hun snurrede rundt. Hendes hjerte hamrede, og øjnene var store af frygt. „Du er ikke ...“ hun tøvede, så formede hun ordet 'menneske' med sine læber.

Håndleddet skælvede i hans greb. Han trak hånden til sig og stirrede. Havde han taget fejl? Hendes ansigt og

USKYLDIGT BLOD

hænder var ikke prydet af figurer. Måske ... nej. Hun havde det lyse hår, det svage skær omkring sig og de karminrøde læber. Hun måtte have skjult figurerne på en eller anden måde. Han tog ikke fejl. Han kendte historierne og overleveringerne godt nok. Desuden havde han set hendes slags før. Kun en enkelt gang, men synet var ikke noget man nogensinde glemte igen uanset hvor langt et liv man levede. Kun én ting gav sådan et skær.

Hun bøjede hovedet. „Herre,“ hviskede hun.

„Lad være. Der er ingen grund til at kalde mig det.“ Troede hun at han var adelig? Hvorfor gik hun ikke ud fra at han var undervampyr? Eller endnu værre: udstødt? Men hun havde tiltalt ham med den respekt der havde hørt sig til hvis hun tjente ham. Som om han var adelig med alle de rettigheder og privilegier der fulgte med. Hvilket han ikke var. Og hun måtte da have gættet at han var her for at få blod.

Hun nikkede. „Som du ønsker, her...“ Hun blev tydeligvis forfjamsket og afbrød sig selv. „Som du ønsker.“

Han nikkede i retning af udgangen. „Du skal se at komme ud herfra. Du hører ikke til herinde.“ Alle kunne få fat på hende herinde. For eksempel Preacher. Det var ikke sikkert at opholde sig her, og han kunne ikke begribe hvordan hun var endt på dette sted. Det ville have været mindre overraskende at finde en levende kanin i en løvekule.

„Jeg er sikker på min patron er her igen om et ganske ...“

USKYLDIGT BLOD

„Du ved lige så vel som jeg at jeg er den eneste ægte vampyr her.“ Indtil videre. „Kom så med ud.“

Hendes blik vandrede over menneskene omkring dem, så mod udgangen. Hun sugede underlæben ind mellem tænderne mens hun vred hænder, så gik hun tøvende forbi ham. Hendes skulder strejfede ham og trak et spor af sult hen over hans brystkasse. *Kom væk, kom væk, kom væk ...*

Hun var ikke hans at drikke. Det vidste han, og ikke kun på grund af stemmerne, men det var straks sværere at få kroppen til at indse det. Duften af hende bedøvede ham som god whisky. Den gjorde ham desperat. Ubesindig. Det lykkedes ham at opbyde en smule selvkontrol, og han fulgte efter hende som en skygge. De gik ud af natklubben, væk fra menneskehoben der ventede på at komme ind, og han førte hende langt ned ad gyden. Han tjekkede i begge retninger. Ingen var fulgt efter dem. Han burde følge hende hen til et sted hvor hun ville være i sikkerhed, men han vidste ikke hvor der fandtes sådan et sted.

„Ingen så os gå derfra.“

Hun havde lagt armene om sig under jakken og gik baglæns væk fra ham. Hendes brystkasse hævede og sænkede sig som om hun lige havde løbet en maraton. Den bitre lugt af frygt blandede sig med hendes søde duft. Hun måtte være i vanskeligheder af en eller anden art. Hvorfor skulle hun ellers være her uden en ledsager? Uden sin patron?

USKYLDIGT BLOD

„Tro mig, her er ikke andre end os,“ sagde han, og for første gang i årevis gjorde han et forsøg på at trøste nogen. Han rakte kejtet en arm frem for at lægge den om hendes skuldre.

Hurtigere end det menneskelige øje kunne opfatte, skød hendes hånd ud under jakken, knyttet om en tynd, mørk genstand som hun jog i ham. Den trængte ind i hans bryst, kun få centimeter fra hjertet. Stemmerne hylede og druknede alle andre lyde. En ætsende smerte brød frem hvor hun havde ramt ham.

Han stivnede, ude af stand til at bevæge sig for flammerne der brændte i brystkassen. Så gik han i knæ og sank sammen på den fugtige asfalt. Snavset vand gennemblødte tøjet mens han lå der, og lyden af hendes fodtrin på vej væk, blev overdøvet af skrigene i hans hoved.

Kapitel 2

Der var kun nogle få timer til solnedgang, og Tatiana havde stadig ikke overgivet sig til dagsøvn, men hun ville bukke under for dens besnærende kald så snart hun var færdig med denne sidste opgave. Hun kiggede ud gennem den røgfærvede heliorude i sin Bentley og betragtede chaufføren mens hans talte med forstanderinden for Primoris Domus, det hus som den frafaldne comarré kom fra. Madame Rennata kiggede forbi chaufføren og hen på bilen, så nikkede hun.

Tatiana trak sin kappes store hætte op og rettede på sine mørke solbriller. Kappen gik helt ned til hendes tåspidser, og hænderne var dækket af handsker. Chaufføren slog en stor, sort paraply op inden han åbnede bildøren og fulgte hende hen til den overdækkede indgang. Den smalle stribe skygge mellem søjlerne var ubehageligt lille.

USKYLDIGT BLOD

Tatiana sendte ham væk ved at sige: „Det var alt.“ Hun rakte en hånd frem og talte i det mest venlige tonefald hun kunne præstere når hun skulle omgås mindreværdige skabninger. „Det var pænt af dig at afsætte tid til mig, madame Rennata.“

Rennata kiggede på hende med vagtsomme øjne, og hænderne med de fine kniplingshandsker holdt godt fast om elfenbensstokkens håndtag.

„Det er et usædvanligt besøg, frue. Jeg håber sandelig at alt er som det skal være med Damien.“

Tatiana trak hånden til sig igen. „Med hvem?“

Rennata lagde hovedet på skrå, og det udsøgte guldsignum der bugtede sig på hendes kinder og pande, glimtede. „Damien? Din comar?“

„Nå ja. Han har det fint. Jeg er ikke god til navne.“ I hvert fald ikke navne på tjenere.

„Hvad kan jeg så gøre for Dem?“

Tatiana skævede til sriben af sollys der hele tiden kom tættere på. „Vi kunne måske gå indenfor?“

Rennatas ryggrad blev så stiv som den broderede hætte der indesluttede hendes lyse hår. „De ved at vi ikke tillader umotiverede besøg, og eftersom De allerede har købt Deres comar, har De ingen grund til at være her.“

Tatiana undertrykte en trang til at få kvindens strube ud. Hvor vovede denne forherligede skøge at fortælle en adelig hvad hun måtte og ikke måtte? Tatiana valgte sine ord med omhu og gjorde sin stemme neutral så den skjul-

USKYLDIGT BLOD

te hendes lede. „Det er en usædvanlig situation.“

„Det må det så sandelig være når den bringer Dem hertil.“

„Jeg beder dig.“ Fandtes der mere bitre ord? Hun længtes efter en slurk blod der kunne fjerne afsmagen i hendes mund.

Rennatas sammensnerpede læber skiltes. „De får lov at komme ind i forhallen og i riddersalen da det er fællesarealer. De vil ikke blive inviteret længere ind.“

„Selvfølgelig ikke.“ Hun fulgte efter kvinden. Så snart hun var kommet over dørtærsklen, tog hun solbrillerne af og skubbede hættten tilbage. Hun havde ikke været her i mange år, ikke siden hun var kommet hertil med lord Ivan for at købe sin comar. Aromaen var den samme. Mørk, forførende, sød ... Den steg hende til hovedet, og tænderne løb i vand. Hun sank spyttet og missede med øjnene.

„Generer lyset Deres øjne, frue?“

„Nej, jeg ... jo, det er faktisk en smule skarpt.“

Rennata gjorde en håndbevægelse, og comarréer klædt i hvidt dæmpede lyset i riddersalen. Så forsvandt de igen. Hun gik hen mod et par rokokostole der var placeret nær en kamin med knitrende ild. „Vil De ikke sidde ned?“

Tatiana satte sig i den stol der var længst væk fra flammerne. Ild var ikke en vampyrs ven.

„Nå, hvad bringer Dem hertil?“

Hun gik åbenbart direkte til sagen. Udmærket. Tatiana

USKYLDIGT BLOD

havde heller ikke behov for at hyggesludre. „Jeg leder efter Algernons comarré.“

„Hun er ikke her. Jeg vil tro at hun er hos sin patron.“

„Aha, du har altså ikke hørt det. Algernon er død, og pigen er forsvundet.“

Det måtte Tatiana give hende: Rennatas ansigtsudtryk afslørede absolut ingenting. „Det var ikke heldigt, men teknisk set er hun dermed frigivet.“

„Teknisk set, ja. Men for øjeblikket betragter vi hende som hovedmistænkt for mordet på Algernon.“

„Tror De en comarré er i stand til at udføre en sådan gerning? Vi er ikke just vores patroners ligemænd, frue.“

„Comarréer lærer at fægte, ikke sandt?“

Rennata trak på skulderen, og antydningen af et smil spillede om hendes læber. „Hvad en comarré lærer om fægtekunst, er udelukkende til brug ved ceremonier og til underholdning. Vores værdi ligger i vores færdigheder inden for langt mere delikate anliggender.“ Hun vendte ansigtet mod kaminen, og ildens skær vækkede hendes signum til live så der syntes at vokse skinnende, gyldne slyngplanter frem på hendes hud. „Var der blod på hendes sværd?“

„Jeg ved det ikke.“ Fandens også. Det havde hun ikke bedt tjenerne om at undersøge. Tatiana lænede sig tilbage og sukkede. „Jeg vil gerne se hendes værelse.“

„Det er ikke mig der kan give tilladelse til det.“

„Jeg ønsker blot at konstatere om jeg kan træde over

USKYLDIGT BLOD

dørtærsklen. Hvis jeg kan, rører jeg intet derinde.“ Dette høflige komediespil var udmattende. Selvom hun havde nok så mange kræfter, var hun bundet af en oldgammel aftale med disse skabninger. Havde comarréerne glemt at de dybest set stadig var kreaturer? Havde det ikke været for vampyrerne, ville de være almindelige dødelige. Lige til at slagte som resten af kreaturerne. Hvis det altså ikke havde været for den latterlige pagt.

„De vil vide om pigen er live.“

„Ja.“

„Lad mig rådføre mig med de andre, så vil jeg vende tilbage med et svar.“ Rennata halede sig op at stå ved at sætte af med stokken.

Så snart hun havde forladt lokalet, lukkede Tatiana øjnene og koncentrerede sig om at lytte efter bedste evne. Der var mærkværdigt stille. Bygningen kunne på ethvert tidspunkt huse flere hundrede comarréer, og dog kunne hun ikke høre nogen. Ingen stemmer, ingen bevægelser, intet åndedræt. Ikke engang et hjerteslag. Men hun kunne alligevel mærke at hun ikke var alene. Hun åbnede øjnene og gav sig til at betragte salens overdådige indretning. Krystalglas og silke, forgyldninger, kostbare træsorter, sjældne malerier og uvurderlige skulpturer. Det var tydeligt at comarréerne tog sig mere end godt betalt for deres ydelser. Blod fra dette hus havde godt nok vist sig at være det bedste af det bedste, så derfor forlangte disse comarréer de største summer af alle, men husets pragt

USKYLDIGT BLOD

pinte hendes kolde hjerte.

De donerede blod og levede til gengæld som adelige. Var det blod som strømmede i deres årer virkelig så ud-søgt? Uheldigvis, ja. Dets renhed var uden sidestykke. Indtagelsen af det gav formidable kræfter. Smagen – hendes kæber gjorde ondt – var fyldigere end den fineste vin, og det var mere kraftfuldt end en almindelig dødeligs nogensinde kunne være. Og bare det at eje en comarré var et symbol på en vampyrs velstand og status. Hun slap sit greb om stolens armlæn og forsøgte at bevare roen. Hun var næsten færdig her. Så kunne hun tage hjem igen. Til sin egen comar. Hvad havde Rennata sagt han hed? David? Daniel?

„Vi vil give Dem adgang denne ene gang, frue.“

Hun rejste sig og nikkede. „Det er yderst venligt af jer.“

Rennatas øjne glimtede. „Følg efter mig.“

De gik ad lange halvmørke gange hvor alle døre var lukkede. En gang imellem opfangede Tatiana en lyd der måske stammede fra et bankende hjerte, men der herskede total stilhed i størstedelen af huset.

Til sidst standsede de foran en trædør der med sine enkle udskæringer ikke adskilte sig fra de mange andre døre de var gået forbi.

Rennata låste den op med en lang nøgle med snørklet hoved, så trådte hun til side. Tatiana drejede håndtaget og skubbede til døren. Den svingede langsomt op og afslørede en aflang celle der var sparsomt møbleret.

USKYLDIGT BLOD

Algernons våbenskjold hang over sengen, og der stod et par diamantbesatte sko under den. De eneste to ting der viste at beboeren var velstillet. Tatiana kiggede på Rennata. „Er dette en typisk celle?“

„Ja. En comarré bliver ved med at have sit sande hjem i det hus hun stammer fra, men de fleste af comarréens ejendele befinder sig i den bolig som patronen stiller til rådighed, og hvor comarréen tilbringer størstedelen af sin tid.“

Tatiana vendte blikket mod cellen igen. Hvis pigen var død, ville Tatiana uden problemer kunne træde ind i cellen uden at være blevet inviteret. Det ville hun ikke kunne hvis pigen var i live. Det var muligt, men det ville have skrækkelige konsekvenser. Det kunne endda medføre døden hvis hun holdt ud og blev derinde for længe. Hun rankede ryggen, løftede foden og trådte med lethed over dørtærsklen.

Rennata gjorde en enkelt synkebevægelse og udstødte et skælvende suk.

En arrigskab der udsprang af en blanding af tilfredshed og skuffelse, vældede op i Tatiana, og hun vendte sig mod forstanderinden. „Pigen er altså død.“

„Det ser sådan ud.“ Rennata gned en kno mod sin ene øjenkrog.

Behovet for søvn trak i Tatiana og begyndte langsomt at sløre hendes bevidsthed. Det var på tide at afslutte her inden hun gik i koma. „Har pigen levende slægtninge?“

USKYLDIGT BLOD

„Vi er alle hendes slægtninge. Ingen comarré kender sine biologiske forældre.“

Tatiana rynkede brynene mens hun kæmpede mod dagsøvnens tåger der var ved at lægge sig over hendes tanker. „Jeg mener helt sikkert at hun havde en eller anden. En søster ... eller var det en tante ...“

„Alle hendes jævnaldrende comarer og comarréer er hendes søskende. Alle ældre comarréer er hendes tanter, og alle ældre comarer er hendes onkler.“

Tatianas frustration voksede. „Der var nu en eller anden. En der ikke er hos jer længere.“

„Ikke så vidt vi husker.“

„Åh ja, jeg havde helt glemt at I har jeres egen form for udstødte. Dem der forlader jer, bliver aldrig omtalt igen, er det ikke rigtigt?“ Hun gjorde en håndbevægelse i luften. „Deres navne bliver slettet fra alle registre eller noget i den retning? Jeg har stor forståelse for jeres behov for at foretage udrensning af de svageste blandt jer, men i dette tilfælde er oplysningerne af afgørende betydning. Jeg er sikker på at rådet vil finde en måde at få dem ud af dig.“

Rennata bed sammen et splitsekund. „Der var en tante, men alle oplysninger om hende er blevet slettet.“

Tatiana kunne ikke lade være med at smile fordi det var gået så nemt. „Fint. Følg mig ud herfra. Jeg er klar til at tage af sted.“ Hun ville være nødt til at sende en besked til nothoserne om at de skulle lede efter ringen i stedet for pigen. De ville måske ikke bryde sig om at hun

USKYLDIGT BLOD

brugte dem til at søge efter bortkomne genstande, men det måtte de komme over hvis de havde deres liv kært. Da de nåede riddersalen, marcherede Tatiana forbi Rennata, og hun stoppede først da hun nåede hoveddøren. Hun pegede advarende på kvinden. „I rører ikke den celle. Rådet vil helt sikkert også ønske at gennemse den. Hun er ikke uskyldig bare fordi hun er død.“

Rennata bøjede hovedet. „Ja, frue.“

Tatiana trak hættten op og tog solbrillerne på inden hun styrtede ud ad døren og smækkede den hårdt efter sig. Hun standsede brat under den del af indgangspartiet der stadig lå i skygge. Hendes chauffør var allerede på vej mod hende med hastige skridt, og han havde paraplyen parat så den kunne skærme hende mod solens dødbringende stråler.

„Hjem, frue?“ Han løftede den omfangsrige silkeparaply over hendes hoved idet hun gik ud mellem søjlerne og hen mod bilen.

Hun var for udmattet til at tale så hun nikkede bare under paraplyens betryggende skygge. Det havde tæret på kræfterne at være vågen så længe, men det havde i allerhøjeste grad været dét værd. Hendes hånd fandt medaljonen hun bar om hals, og fingrene gled hen over den røde smykkesten der prydede forsiden. Den oprindelige sten var gået tabt, men den som sad deri, var den bedste efterligning hun havde kunnet opstøve.

Smertefulde minder hjalp hende med at bevare koncen-

USKYLDIGT BLOD

trationen. Hun kyssede medaljonen og gemte den væk. Det hele ville blive meget nemmere når hun fik fingre i ringen.

Den tåbelige pige. Rennata lod sig dumpe ned på en af vinduesbænkene og spejdede ud gennem de tynde gardiner indtil Tatianas bil var forsvundet ned ad alléen. Endelig. Hun rejste sig, stak stokken i paraplyholderen og gik tilbage til riddersalen. Hun klappede i hænderne, og tre comarréer dukkede frem fra skyggerne.

„Hæng nogle af Chrysabelles ældste klæder ind i den ledige celles skab og læg et par personlige ejendele i kommoden, en bog, eller en tegning eller noget i den dur. Hvis rådet kommer, vil de inspicere den mere grundigt. Våbenskjoldet og skoene vil ikke være nok til at overbevise dem.“

Saraphina nikkede. „Og hvad med hendes suite?“

„Lad den stå som den er. Det er alligevel kun os der kan komme derind.“

„Ja, madame.“ Saraphina og de to andre bukkede, så forsvandt de for at gøre som de havde fået besked på.

„Jessika.“

Pigen standsede. „Ja, madame.“

„Hent pen og papir og find et bud der er på vej til Amerika.“ I situationer som denne ville hun ønske at comarréerne havde valgt at ignorere de adeliges forbud mod brug af moderne teknologi. Hun var nødt til at give Maris be-

USKYLDIGT BLOD

sked hurtigst muligt. Tatiana havde mange gange bevist at dem der kom på tværs af hende, gik en dyster og blodig tid i møde. Maris ville forstå det. Chrysabelle ville ikke få lov til at ødelægge alt hvad de havde arbejdet så hårdt for at skabe. Maris havde gjort det rigtige en gang. Rennata kunne utvivlsomt stole på at hun ville gøre det igen.

Køb bogen online på
www.tellerup.dk